

[Gerhard Nielsen.]

gennemført i Rigsdagen. Krav af den Art fører ud over det opnaelige, og naar de desuagtet fremføres, og Lovforslaget derfor ikke kan blive gennemført, er det min bestemte Opfattelse, at Forslagsstillerne herved paatager sig et meget stort Ansvar overfor de Tusinder af Landmænd og Ejere af Fiskerfartøjer, som kunde komme til at nyde godt af Loven og i mangfoldige Tilfælde blive skærmet mod at blive jaget fra Hjem og Bedrift. Vi kan naturligvis ikke hindre Venstre i at fastholde sit Ændringsforslag, men saa skal Venstre ogsaa komme til at bære baade Ansvar og Æren for, at Loven strander.

Flertallet er fremdeles af den Opfattelse, at Lovforslaget, som det er forelagt af Ministeren, vil kunne faa stor Betydning for mange Mennesker i vort Land. Lovforslaget udvides ved de stillede Ændringsforslag til ogsaa at omfatte Haandværkere paa Landet, og jeg takker Ministeren, fordi han har efterkommet dette Ænske, som blev fremsat her ved første Behandling. Jeg tror, det vil blive hilst med Glæde — vel at mærke, hvis Lovforslaget gennemføres —, at ogsaa Haandværkere kommer ind under Loven. Jeg skal paa Flertallets Vegne anbefale at stemme for Ændringsforslagene Nr. 2—18 og at stemme imod Ændringsforslag Nr. 1.

Madsen-Mygdal: Jeg beklager i høj Grad, at det ikke er lykkedes at naa til Enighed om en Løsning af Spørgsmaalet om Betalingshenstand. Vi fra vor Side har bestræbt os for, at Enighed kunde tilvejebringes, og vi har vist dette ved at forlade vort oprindelige Forslag, der gik ud paa en Tillægsbestemmelse til Akkordlovens § 11, hvilket Forslag stadig efter vor Mening giver den mest effektive Løsning af Spørgsmaalet og vilde betyde den største Hjælp til Landbruget. Men vi har altsaa opgivet dette Forslag og stillet et helt nyt, der indeholder meget store Indrømmelser til Regeringspartierne Standpunkt. Den ærede Ordfører for Udvalget har for saa vidt Ret i, at der i dette Forslag findes en hel Del, der falder sammen med Regeringens Forslag, men det er ogsaa et Forslag, der i høj Grad gaar ud paa at begrænse og indsnævre Statens Risiko. Men Regeringen har blankt afvist ogsaa dette Forslag og har derved vist, at den ikke ønsker nogen som helst Forhandling om Udarbejdelsen af Forslag, der virkelig betyder en Hjælp fra Statens Side til Landbruget.

Jeg beklager dette, og jeg tror, at

denne Beklagelse deles af store Dele af Befolkningen. Næst efter Landbrugets Krav om en retfærdig Ejendomsbeskatning er der intet Krav til Lovgivningsmagten, der er mere berettiget, og hvis Opfyldelse er mere tvingende nødvendig end Kravet om en rimelig Moratorieordning, ja, jeg tror næsten, jeg maa sige, at som Forholdene ligger i Dag, er der ingen Lov, der er mere nødvendig end en Lov om Henstand med Betaling i den kommende Juni-Termin. Enhver, der er kendt med Forholdene indenfor Landbruget — jeg nævner særlig Landbruget, fordi Nødstilstanden der er værre end nogen Sinde, men jeg gør for øvrigt opmærksom paa, at vort Forslag ogsaa omfatter Fiskere og Haandværkere —, vil vide, at Mulighederne for at præstere de pligtige Betalinger ikke blot hos de insolvente, men snart i lige saa høj Grad hos de solvente, er uhyggeligt reduceret. Landbrugets Indtægter er nu formindsket til et saadant Minimum, at de i overordentlig mange Tilfælde ikke forslaar til de løbende Driftsudgifter, hvis Virksomheden blot nogenlunde skal holdes oppe, og saa er der ingen Mulighed for at præstere Betalingerne i den kommende Juni-Termin, der for mange Mennesker, og hvad Landmændene angaar desværre for mange Tusinder, er yderste Termin, fordi de har Restancer fra de foregaaende Terminer. Den økonomiske Tilstand i Landbruget er i Virkeligheden saa trøstesløs, at det nu med fuld Ret kan siges, at Spørgsmaalet om Betalingshenstand ikke blot vedrører de Landmænd, der trænger til en saadan Henstand, men ogsaa i høj Grad angaar de kreditgivende Institutioner, der i Virkeligheden kun bringes fra Asken i Ilden, hvis de nødsages til at overtage et stort Antal Ejendomme paa Grund af manglende Terminsrenter.

Udsigterne for den kommende Sommer er overordentlig mørke. Det er ikke blot et meget stort Antal af Landbrugere, der vil bryde sammen, hvis der ikke opnaas en Ordning, men det er i Virkeligheden hele vort Kreditsystem, der trues. Der tales om det stadig stigende Antal af Tvangsauktioner og Tvangssalg af Landbrugsejendomme, men ærede Medlemmer, der kender Forholdene, vil vide, at naar vi nu kommer til Juni Termin, der bliver yderste Termin, saa kommer den egentlige Stigning, saa kommer der et forfærdende stort Antal, hvis der ikke fra Regeringens og Rigsdagens Side træffes Foranstaltninger derimod. Det er mig ufatteligt, at Regeringen ikke ser denne Fare og i Tide træffer Foranstalt-